

Návrh manželského otce dítěte, by dítě, jsoucí u matky Alžběty Z-ové, přešlo do výchovy a výživy navrhovatele Josefa Z-a o p a t r o v n i c k ý s o u d zamítl. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs otcův jako opožděný. D ů v o d y: Napadené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 24. listopadu 1932, rekurs byl podán na poštu dne 10. prosince 1932, tudíž po uplynutí 15denní lhůty k podání rekursu v § 36 (1) zák. čís. 100/1931 sb. z. a n. předepsané. Rekurs nelze přijmouti ani ve smyslu odst. (4) cit. paragrafu, ježto Alžběta Z-ová nabyla z rozhodnutí právo, by její nezl. dcera byla u ní na dále ponechána ve výživě a výchově.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu otcovu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatele, že rekursní soud neměl stížnost podanou stěžovatelem po projití rekursní lhůty odmítnouti, poněvadž v rozhodovacím výroku usnesení soudu první stolice, z něhož jen mohou práva vzniknouti, nenabyla a nemohla nabýti Alžběta Z-ová právo, by její nezl. dcera Miloslava byla u ní nadále ponechána, a že odůvodnění usnesení jest v tom směru nerozhodné. Odůvodnění lze použiti k výkladu a ke zjištění pravého smyslu výroku. Soud první stolice ve svém usnesení řeší otázku, u koho z rodičů má dítě býti, uvádí totiž, že navrhovatelem tvrzené vlastnosti Alžběty Z-ové nepůsobily nepříznivě na dítě Milušku Z-ovou, a není proto důvodu ku předání dítěte do výchovy otce, zejména, když dítě samo raději zůstává u matky. Z toho jest zřejmo, že soud, zamítaje otcův návrh, by dítě bylo předáno jemu do výchovy, chtěl tím zároveň vyjádřiti, že dítě má zůstatu u matky, kde dosud bylo. Nabyla tudíž matka Alžběta Z-ová z rozhodnutí soudu prvé stolice právo, by dítě zůstalo u ní ve výchově dále, a nelze proto podle § 36 (4) cit. zák. podati rekurs i po uplynutí lhůty rekursní, a nemůže proto stížnost do usnesení rekursního soudu, jímž stížnost jako opožděná byla zamítnuta, míti úspěch.

Čís. 12560.

Zřízením jediného zástavního práva pro dvě pohledávky (zadrželé úroky a zadrželé výměnkářské dávky) nezanikla samostatnost zajištěných pohledávek a jest jejich zabavitelnost posuzovati u každé zvlášť.

Okolnost, že dlužník se spokojil zatím jen zajištěním zadrželých výměnkových dávek v pozemkové knize nevyklučuje nezabavitelnost těchto dávek.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1933, R I 373/33.)

Anna T-ová zažalovala proti pozůstalosti po Josefu L-ovi dva nároky, na zaplacení zadrželých úroků z kupní ceny ve výši 1.318 Kč 30 h a na zaplacení zadrželých výměnkářských dávek ve výši 3.335 Kč 60 h. Rozsudkem pro zmeškání byla žalovaná pozůstalost uznána povinnou zaplatiti žalobkyni celých 4.653 Kč 90 h. Na základě tohoto rozsudku

bylo vloženo pro Annu T-ovou na pozůstalostních nemovitostech exekuční zástavní právo pro celou přisouzenou pohledávku. K vydobytí peněžité pohledávky byla povolena věřitelce Anny T-ové exekuce vnučeným zřízením nadzástavního práva na řečené knihovní pohledávce Anny T-ové proti pozůstalosti po Josefu L-ovi. Anna T-ová navrhla, by tato exekuce byla zrušena, ježto jest vedena na pohledávku na zaplacení zadrželých výměnkářských dávek, jež jest právě tak jako výměnkářské dávky vyňata z exekuce. Soud první stolice zamítl návrh na zrušení exekuce, ježto vložená pohledávka 4.653 Kč 90 h jest pohledávkou jednotnou, zástavní právo na části této jednotné pohledávky není možné a celá pohledávka není vyňata z exekuce. Rekursní soud vyhověl částečně rekursu Anny T-ové a vyhověl návrhu jejímu, by byla podle § 39 čís. 2 ex. ř. zrušena exekuce na zástavní právo pro její pohledávku 3.335 Kč 60 h. Důvody: Nároky spojené v jedné žalobě (§ 227 c. ř. s.) neztrácejí svou samostatnost právě tak, jako ji neztrácejí nároky, jež byly uplatněny v samostatných žalobách, spojených napotom k společnému jednání a rozhodnutí (§ 187 c. ř. s.), ježto účelem těchto spojení jest zjednodušení, urychlení a zlevnění sporů. Předpisy o příslušnosti a co do opravných prostředků zůstanou co do každé pohledávky zachovány. Rozsudek o několika nárocích má sice v zápětí faktické, nikoliv však právní důsledky (srov. Hora II. str. 247). Nemůže proto zástavní právo jakožto právo akcesorické míti vliv na samostatnost pohledávek. Zástavní právo založené pro oba nároky jest tudíž posuzovati jako by bylo založeno pro každý jednotlivý nárok. Ježto první soud zjistil, že výměnkové dávky jsou podle § 330, první odstavec, ex. ř. vyloučeny z exekuce, právě tak jako na jejich místo vstoupivší náhradní nárok, bylo rekursu částečně vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

Důvody:

Jediný důvod zamítavého usnesení soudu první stolice, jako by šlo o jednotnou nedělenou pohledávku, vyvrátil náležitě již rekursní soud, k jehož důvodům se dovolací rekurentka poukazuje. Oba soudy nižší zjistily okolnosti, z nichž právem usoudily, že dlužnice dávek výměnkářských ke své výživě potřebuje. Okolnost, že se spokojila zatím jen jejich zajištěním v pozemkové knize a že proti svým dlužníkům dalších exekučních kroků nepodnikla, samo o sobě nestačí k úsudku, že oněch dávek a nedoplatků nepotřebuje.

Čís. 12561.

Nestačí, že žalovaný poukázal v námitkách proti směnečnému platebnímu příkazu na svou žalobu, v níž vytýkal vady právnímu jednání, jež bylo základem směnečného závazku, a žádal, by se projednání směnečného sporu přerušilo až do skončení onoho sporu.

K námitce, že jde o obchod splátkový, jest přihlédnouti v každém období sporu jen, byla-li učiněna v žalobě nebo v námitkách proti ža-